

basic education

Department:
Basic Education
REPUBLIC OF SOUTH AFRICA

**NASIONALE
SENIOR SERTIFIKAAT**

GRAAD 12

GESKIEDENIS V1

NOVEMBER 2022

ADDENDUM

Hierdie addendum bestaan uit 14 bladsye.

VRAAG 1: HOE HET DIE TRUMAN-LEER VANAF 1947 TOT KOUE OORLOG-SPANNING TUSSEN DIE VERENIGDE STATE VAN AMERIKA (VSA) EN DIE SOWJETUNIE (USSR) BYGEDRA?**BRON 1A**

Die bron hieronder is 'n uittreksel uit 'n artikel met die titel 'Truman Doctrine for APUSH' ('Truman-leer vir APUSH') deur dr. J Roy, 'n Geskiedenis-onderwyser vir die Advanced Placement US History Programme (APUSH). Dit het op 22 Februarie 2019 verskyn. Die uittreksel verduidelik hoe die Truman-leer in 1947 ontstaan het.

Waar die Sowjetunie vroeër 'n Tweede Wêreldoorlog-bondgenoot (-vriend) van Amerika was, was hulle vinnig besig om oral in die wêreld 'n werklike bedreiging vir demokrasie te word. Die verspreiding van kommunisme is as die gevaarlikste bedreiging vir wêreldstabiliteit beskou en Truman was vasbeslote om 'n onversetlike houding teenoor die Sowjette in te neem. Die Amerikaanse diplomaat en geskiedkundige, George Kennan, het die idee van insluiting (stuiting) voorgestel; hierdie konsep sou die sentrale punt van die Truman-leer word. Insluiting (Stuiting) was die konsep om teendruk ('counterpressure') op elke politieke, militêre of ekonomiese deurbraak (vordering), waar en wanneer die Sowjette dit ook al probeer maak het, toe te pas.

Alhoewel dit nie 'n totaal nuwe idee was nie, is dit nie voor Maart 1947, ná 'n presidensiële toespraak deur Truman vir die Kongres, as 'n ernstige beoogde buitelandse beleid beskou nie. As gevolg van hulle eie binnelandse probleme het Engeland aangekondig dat hulle nie kon voortgaan om Griekeland en Turkye, wat demokraties en strategies geleë was, militêr en ekonomies te ondersteun nie. Truman het besluit dat dit tyd was dat Amerika die rol van wêreldleier oorneem, 'n rol wat deur die kwynende Britse Ryk vakant gelaat is.

Die Truman-leer is gegrond op die beginsel van die insluiting (stuiting) van kommunisme waar dit alreeds bestaan het en om dit nie toe te laat om soos 'n onkeerbare virus na naburige Europese nasies te versprei nie.

[Uit <https://apprend.io/apush/period-8/Truman-doctrine>.
Toegang op 11 Februarie 2022 verkry.]

BRON 1B

Die bron hieronder is 'n uittreksel uit 'n toespraak wat op 12 Maart 1947 deur Sir Harry Truman (President van die Verenigde State van Amerika) vir die Kongres gelewer is. Dit beskryf kortliks hoe die VSA die verspreiding van kommunisme in Oos-Europa wou stuit (insluit) deur Griekeland en Turkye finansiëel en militêr te ondersteun.

Behalwe fondse, vra ek die Kongres om die besonderhede (details) van Amerikaanse burgerlike en militêre personeel wat in Griekeland en Turkye met heropboutake hulp gaan verleen en ook oor finansiële en materiële bystand, soos verskaf, toesig gaan hou, op versoek van daardie lande, te magtig (goed te keur). Ek beveel aan dat magtiging ook vir die onderrig en opleiding van uitgesoekte Griekse en Turkse personeel verleen sal word.

Ten slotte, versoek ek dat die Kongres magtiging sal verleen wat die vinnigste en doeltreffendste gebruik van kommoditeite, voorraad, toerusting van sodanige gemagtigde fondse sal bewerkstellig.

Die bystand wat ek vir Griekeland en Turkye aanbeveel, kom op 'n bietjie meer as 1 tiende van 1 persent van hierdie belegging neer. Dit is verstandig om hierdie belegging te beskerm en seker te maak dat dit nie sinloos was nie.

Die saad van totalitêre regimes word deur ellende en behoefte gevoed (gesteun). Dit versprei en groei in die bose grond van armoede en onenigheid (twis). Dit bereik volle wasdom wanneer mense se hoop op 'n beter lewe gesterf het. Ons moet daardie hoop lewendig hou.

Die vrye mense van die wêreld sien na ons op vir steun om hulle vryhede te behou.

Indien ons in ons leierskap sou wankel (misluk), kan ons wêreldvrede in gevaar stel – en ons sal sekerlik die welsyn van ons eie nasie in gevaar stel.

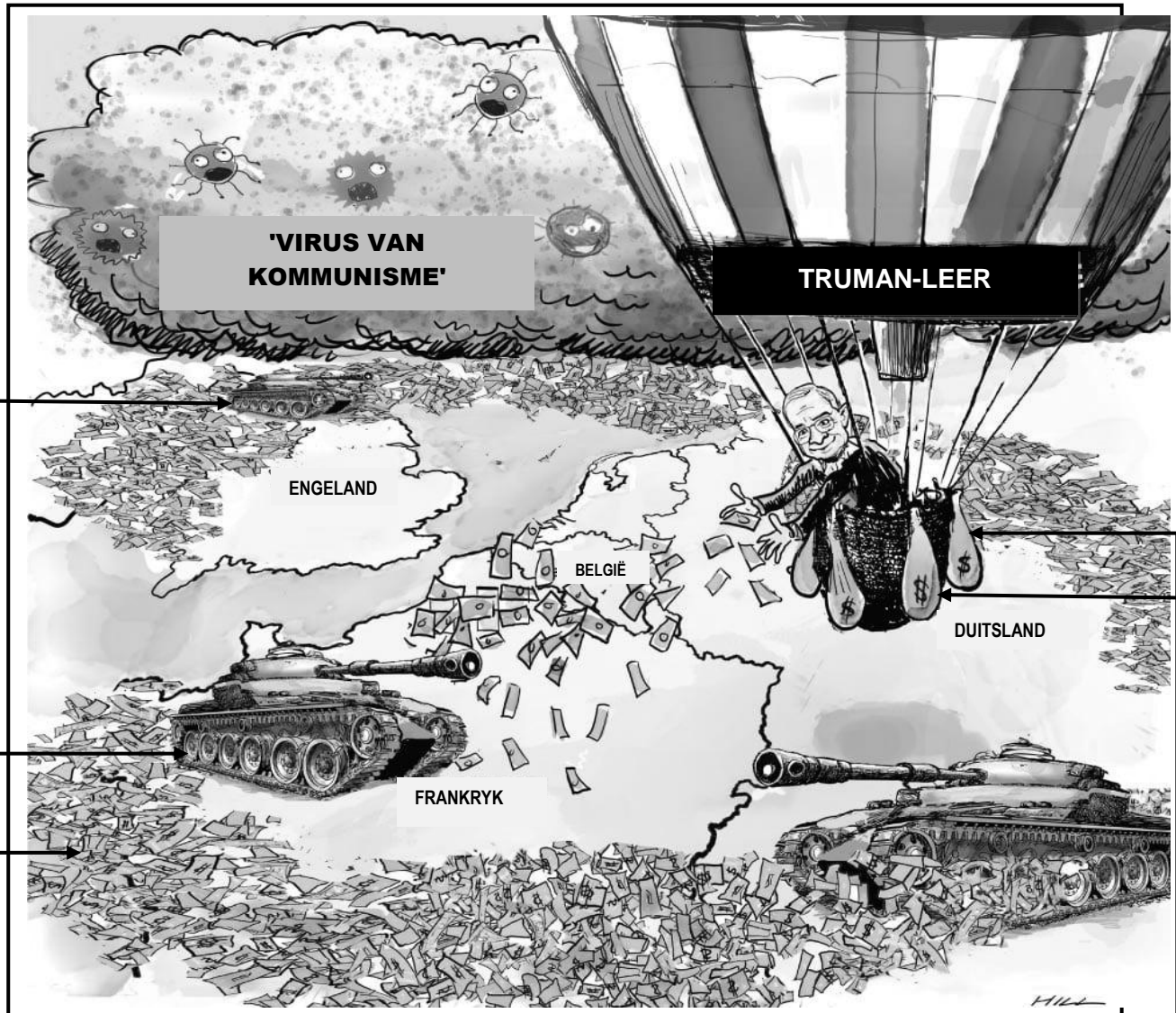
Ons dra groot verantwoordelikhede as gevolg van die vinnige verloop van gebeurtenisse.

Ek vertrou dat die Kongres hierdie verantwoordelikhede openhartig die hoof sal bied.

[Uit *Proclaiming the Truman Doctrine: The Cold War Call to Arms* deur DM Bostdorff]

BRON 1C

Die spotprent hieronder is deur Mark Hill, 'n Amerikaanse spotprenttekenaar, en dit toon President Truman van die Verenigde State van Amerika wat te midde van 'n bedreiging deur die 'VIRUS VAN KOMMUNISME' Europa finansiëel en militêr ondersteun.

[Uit <https://apprend.io/apush/period-8/Truman-doctrine>.
Toegang op 11 Februarie 2022 verkry.]

BRON 1D

The bron hieronder is 'n uittreksel uit 'n artikel met die titel 'The Stalinist Image of Canada: The Cominform and Soviet Press, 1947–1955' en dit het in die *Labour/Le Travailleur Journal* (Lente 1988) verskyn. Dit lê klem op waarom die Kominform gestig is en hoe dit op die Truman-leer gereageer het.

Die Informasieburo van die Kommunistiese en Werkerspartye (Kominform) is gedurende vergaderings tussen 22 en 27 September 1947 in Szlarska Poreba, Pole, gestig. Dit het nege stigtingspartye uit die USSR, Joego-Slawië, Bulgarye, Roemenië, Hongarye, Pole, Tsjeggo-Slowakye, Italië en Frankryk gehad. Die Kominform, soos wat die organisasie later genoem is, het vir openbare rekord slegs vyf konferensies gehou ...

Die geleentheid van die vergadering in September 1947 was 'n treffende verskuiwing in die geluk van kommunistiese partye in Wes-Europa. Tot vroeg in 1947 het Kommuniste tot mag in koalisieregerings in Frankryk, Italië en België toegang gehad, 'n feit wat tot voordeel van die verenigde frontbeleide was ...

Die Truman-leer is egter teen die somer van 1947 afgekondig en die magtige Franse, Italiaanse en Belgiese partye is uit koalisieregerings verwyder. Herorganisasie was nodig. Party van die afgevaardigdes na die Kominform-vergaderings was prominent in die Komintern; andere was bekend vir aktiwiteite in hulle eie lande of het mekaar leer ken terwyl hulle in ballingskap in die USSR was.

... Die kern van die Kominform-posisie is in die herfs van 1947 in verskeie kennisgewings aangebied. Die eerste was 'n communiqué (amptelike mededeling) op 4 Oktober 1947 wat die wêreld in twee onveranderlike (vaste) vyandige kampe verdeel het: die 'imperialistiese, antidemokratiese kamp' en die 'anti-imperialistiese, demokratiese kamp'. Die tweede was in die vorm van 'n hoofartikel in *Pravda* (10 Oktober 1947) wat die stigting van die Kominform en die rol daarvan as 'n organisatoriese bastion (versterking) teen 'n aggressief vyandige, anti-sosialistiese veldtog wat deur Amerika gelei is, bevestig het.

[Uit 'The Stalinist Image of Canada: The Cominform and Soviet Press, 1947–1955', *Labour/Le Travailleur Journal*, Vol. 21 (Spring 1988) deur JL Black]

VRAAG 2: HOE HET DIE STATISTIEK (INLIGTING MET GETALLE GETOON) DEBATTE EN OMSSTREDENHEDEN OOR DIE UITKOMS VAN DIE SLAG VAN CUITO CUANAVALLE (1987–1988) GESKEP?**BRON 2A**

Die bron hieronder is uit 'n boek met die titel *The Siege of Cuito Cuanavale* deur H Campbell. Dit werp lig op mededingende botsings tussen die People's Armed Forces of Liberation of Angola (FAPLA) en die National Union for the Total Independence of Angola/Suid-Afrikaanse Weermag (UNITA/SAW) gedurende die Slag van Cuito Cuanavale (1987–1988).

Die doel van Operasie Modulêr was om die militêre vesting van die Angolese by Menongue in te neem (beheer oor te neem) en om 'n tussentydse regering van die National Union for the Total Independence of Angola (UNITA) in Angola daar te stel. Dit was veronderstel om UNITA se beeld in die VSA 'n hupstoot te gee en om geloofwaardigheid te verleen aan die idee dat UNITA tweederdes van Angola onder hulle beheer gehad het.

'n Belangrike slag/geveg het langs die Lombarivier plaasgevind toe die Suid-Afrikaanse Weermag (SAW) met die magte van die People's Armed Forces of Liberation of Angola (FAPLA) slaags geraak het, beide met aanvalswapens. Na 'n hewige (kragtige) geveg het die Angolese na Cuito Cuanavale teruggetrek en die Suid-Afrikaanse Weermag (SAW) het die rivieroewer beleër (ingesluit). Die bevelvoerders van die SAW het gedink dat hulle FAPLA tydens hulle terugtog sou oorrompel, maar teen die einde van Desember het die Suid-Afrikaners meer as 230 soldate verloor en UNITA meer as 1 000. Die Suid-Afrikaners het meer as 41 vliegtuie, drie helikopters en meer as 31 voertuie verloor.

Die generaals moes in werklikheid saam met die 9 000 troepe veg wat op die oewer van die Cuitorivier was terwyl die Angolese georganiseer het om 'n verdedigingsoorlog te veg. Van nog meer belang is dat toe die President van Suid-Afrika na die front in Angola gereis het, die Angolese die Kubane se hulp gevra om Cuito Cuanavale te verdedig. Die Angolese was in Cuito Cuanavale vasgevang terwyl die SAW 'n geweldige bombardering uitgevoer het. Maar in hierdie geval was die radar-(stelsel om die teenwoordigheid, rigting, afstand en spoed van vliegtuie te bespeur)-verdedigingslinie van die Angolese in werking en die Suid-Afrikaners was op die oewer van die Cuitorivier besig om Cuito Cuanavale sonder lugdekking te bombardeer .

[Uit *The Siege of Cuito Cuanavale* deur H Campbell]

BRON 2B

Die tabel hieronder is uit 'n boek met die titel *THE SADF IN THE BORDER WAR 1966–1989* deur 'n akademikus, Leopold Scholtz. Dit bevat statistiek wat deur Generaal Jannie Geldenhuys, 'n SAW-leier, verskaf is. Dit beskryf in breë trekke 'n vergelyking van skade aan die artillerie wat gedurende die Slag van Cuito Cuanavale deur die twee strydende partye (SAW en KUBA/FAPLA) gely is.

*ARTILLERIE	KUBA/FAPLA	SAW
Tenks verwoes	94	3
Gepantserde voertuie	100	5
Vuurpylrigters	34	0
Artilleriegewere	9	0
Logistieke voertuie verwoes	389	1
Missielstelsels	15	0
Soldate gesterf	4 785	31
Gewond	10 070	90
Vliegtuie afgeskiet	18	2
Helikopters	9	0

[Uit *THE SADF IN THE BORDER WAR 1966–1989* deur L. Scholtz]

*In hierdie konteks sluit artillerie die soldate wat gesterf het en gewond is, in.

BRON 2C

Hierdie weergawe van die Slag van Cuito Cuanavale deur 'n Russiese soldaat, Vladimir Anatoliyevich Korolkov, wat tussen 1986 en 1988 krygsdiens verrig het in die suide van Angola, kom uit die boek, *The Bush War: The Road to Cuito Cuanavale*, deur G Shubin. Dit fokus op die standpunte oor Generaal Geldenhuys en die statistiek van beskadigde artillerie gedurende die Slag van Cuito Cuanavale.

Ek wil nie Generaal Geldenhuys (wat nie net deur sy landgenote nie, maar ook deur sy voormalige vyande gerespekteer word), beledig nie, maar, om dit sagkens te stel, haal hy verkeerde data oor die verliese van die Suid-Afrikaners aan, spesifiek oor die vliegtuie. Hy noem nie die swaar verliese van UNITA-troepe (honderde van hulle het elke dag in Maart 1988 gedurende belangrike gevegte naby Cuito Cuanavale gesterf) en die South West African Territorial Force (SWATF) nie, maar slegs dié van die SAW, 'n formasie van slegs 40 mans.

Boonop gooi hy, opsetlik of onopsetlik, FAPLA saam met die Kubane, en verder onthou hy nie eers SWAPO nie – drie weermagte met baie groot verskille ten opsigte van hulle vlakke van voorbereiding en vermoë om te veg. Hy minimaliseer ook die bedreiging van Fidel Castro om die hele Namibië te beset om die uitkoms van die oorlog uit die weg te ruim. Castro het teen Maart 1988 oorweldigende militêre superioriteit ten opsigte van getalle en vermoëns, beide op land en see, getoon.

Die SAW is ook ná Cuito Cuanavale in April–Junie 1988 in verskeie taamlik onbekende gevegte deur die Kubane verslaan. Die Suid-Afrikaners het begin om brûe op die Namibiese grens op te blaas ná die Kubaanse aanval vanaf Cahama in suidelike Angola in die rigting van die Namibiese grens. Hierdie aanval is deur ongeveer 700 tot 800 Kubaanse tenks, 40 000 militêre personeel en 60–70 vegvliegtuie gesteun. Die Suid-Afrikaners het twee keuses gehad – om deur die Kubane uit Namibië geskop te word of om die vredesooreenkoms te teken wat Namibiese onafhanklikheid sou aankondig (toon) en hulle sou toelaat om sonder verlies van aansien terug te trek. Suid-Afrikaanse politieke en militêre owerhede het die akkoord (vredesooreenkoms) geteken en hulleself as die politieke en militêre oorwinnaars verklaar.

[Uit *The Bush War: The Road to Cuito Cuanavale* deur G Shubin et al.]

BRON 2D

Die bron hieronder, wat in die *Conversation* verskyn het, verduidelik die twispunte (weersprekende argumente) oor die uitkoms van die Slag van Cuito Cuanavale in 1988.

Daar is steeds hewige (sterk) argumente oor hoe belangrik die slag/geveg was, wie gewen het en of die Suid-Afrikaanse Weermag werklik oorwin is. Die feit dat diegene wat in die slag geveg het sulke wyd uiteenlopende interpretasies van die belangrikheid daarvan sou hê, is nie 'n verrassing nie.

Die African National Congress (ANC) en hulle leier, Nelson Mandela, die Kubane en die Angolese regering het beweer dat die Suid-Afrikaanse weermag beslissend verslaan is. Die doelwit van die Suid-Afrikaanse regering was om die sosialisties georiënteerde Angolese regering te verswak, hulle te verhinder om die ANC te ondersteun en om te keer dat die Namibiese guerrillas van die Suidwes-Afrikaanse Volksorganisasie (SWAPO) Namibië, wat deur Suid-Afrika beset is, binnegaan.

Maar baie Suid Afrikaners wat in Angola geveg het, sweer dat hulle nooit verslaan is nie, soos wat Suid-Afrikaanse skrywer en akademikus, Leopold Scholtz, in sy boek oor die slag opgeteken het.

Objektiewe waarnemers verklaar dat die einde 'n taktiese militêre dooiepunt tussen die geallieerde magte aan beide kante was. Maar dit was 'n dooiepunt wat tot belangrike strategiese omwentelings (veranderinge) met groot gevolge vir die hele streek gelei het; dit het gelei tot die onafhanklikheid van Namibië, die onttrekking van Suid-Afrikaanse en Kubaanse magte uit Angola en die uiteindelijke afbreking van apartheid. Nelson Mandela het die gevolg van die slag geprys tydens 'n besoek aan Kuba in 1991 om Fidel Castro vir die ondersteuning van die vryheidstryd in suidelike Afrika te bedank.

[Uit <https://theconversation.com/its-30-years-since-cuito-cuanavale-how-the-battle-redefined-southern-africa-78134>. Toegang op 3 Februarie 2022 verkry.]

VRAAG 3: WAT WAS DIE UITDAGINGS WAARVOOR BURGERREGTE-BETOGERS WAT IN MAART 1965 AAN DIE SELMA-NAMONTGOMERY-OPTOGTE DEELGENEEM HET, TE STAAN GEKOM HET?**BRON 3A**

Die bron hieronder beskryf kortliks redes vir die eerste Selma-na-Montgomery-optog op 7 Maart 1965 in die Verenigde State van Amerika. Dit lê ook klem op waarom daarna as Bloedige Sondag ('Bloody Sunday') verwys word.

Martin Luther King Jr. en die Southern Christian Leadership Conference (SCLC) het op 2 Januarie 1965 by die Student Non-Violent Coordinating Committee (SNCC), die Dallas County Voters League en ander plaaslike Afro-Amerikaanse aktiviste in 'n stemregveldtog in Selma aangesluit waar, ten spyte van herhaalde pogings deur plaaslike swartes om te registreer, slegs twee persent op die kieserslys was. Die SCLC het verkies om op hulle pogings in Selma te fokus omdat hulle voorsien het dat die berugte (veragtelike) wreedheid van plaaslike wetstoepassingsbeamptes, onder leiding van Sheriff Jim Clark, nasionale aandag sou lok en President Lyndon B Johnson en die Kongres onder druk sou plaas om nuwe nasionale stemregwetgewing uit te vaardig ...

In reaksie op Jackson se dood ('n burgerregte-aktivis) het aktiviste in Selma en Marion op 7 Maart vanaf Selma na die staatskongresgebou in Montgomery met 'n optog begin. Terwyl King in Atlanta was, het sy SCLC-kollega, Hosea Williams, en SNCC-leier, John Lewis, die optog gelei. Die optoggers het deur Selma oor die Edmund Pettus-brug gevorder waar hulle teen 'n blokkade van Staatspolisiebeamptes ('State Troopers') en plaaslike wetstoepassingsbeamptes, deur Clark en Majoor John Cloud aangevoer, te staan gekom het wat die optoggers beveel het om uitmekaar te gaan. Toe hulle dit nie doen nie, het Cloud sy manne beveel om op te ruk. Aangehits deur wit bystanders, het die polisiebeamptes die skare met knuppels en traangas aangeval. Berede polisie het vlugtende optoggers gejaag en aangehou om hulle te slaan. Televisiedekking van Bloedige Sondag ('Bloody Sunday'), soos wat die gebeurtenis bekend geword het, het nasionale verontwaardiging (woede) veroorsaak (begin).

[Uit <https://www.politico.com/story/2018/03/07/this-day-in-politics-march-7-1965-437394>.
Toegang op 6 Februarie 2022 verkry.]

BRON 3B

Die uittreksel hieronder is uit 'n gedeelte van John Lewis (voorsitter van die Student Non-Violent Coordinating Committee – SNCC) se getuienis in 'n federale verhoor wat binne 'n week na die Bloedige Sondag-('Bloody Sunday')insident plaasgevind het. Dit gee 'n beskrywing van hoe die eerste optog van Selma af gestop is en die optoggers beveel is om uitmekaar te gaan.

PROKUREUR HALL: Wat het toe gebeur?

JOHN LEWIS: Hy het gesê: 'Ek is Majoor Cloud, en dit is 'n onwettige byeenkoms. Hierdie betoging sal nie voortgaan nie. Julle is deur die Goewerneur verban. Ek gaan julle beveel om uitmekaar te gaan.' Mnr. Williams ('n SCLC-aktivis) het gesê: 'Mnr. Majoor, ek wil graag iets sê, kan ons iets sê?' En hy het gesê: 'Nee, ek gee julle twee minute om te gaan.' Mnr. Williams het weer gesê: 'Kan ek praat?' Hy het gesê: 'Daar sal geen gepratersy wees nie.' En ongeveer 'n minuut of meer later het Majoor Cloud die Staatspolisiebeamptes beveel om op te ruk en hulle het stelling ingeneem, ek dink, en hulle het vorentoe beweeg met hulle knuppels omhoog ... naby hulle skouers, die boonste deel van die lyf; hulle het ingestorm, ons platgeloopt en ons gestamp.

PROKUREUR HALL: Was ... is enige woorde deur die Staatspolisiebeamptes uitgespreek?

JOHN LEWIS: Wel, die Staatspolisiebeamptes ... die meeste van hulle het aanhoudend gesê: 'Beweeg terug, beweeg terug, julle negers, gaan uitmekaar uit ... en sulke goed ...'

PROKUREUR HALL: Nadat julle voorgekeer is, op 'n latere tydstip, is traangas, of enige vorm van gas, deur die Staatspolisiebeamptes gebruik?

JOHN LEWIS: ... Wel, toe ons teruggedwing is, het die meeste van die mense in die ry op 'n biddende wyse gekniel met hulle rûe gekeer na die ... Selma, knielend, reg met die ry af was dit byna 'n spontane reaksie van die kant van al die mense in die ry so ver terug as wat jy kon sien, en op daardie tydstip het die Majoor die Staatspolisiebeamptes beveel om hulle maskers op te sit en hulle het begin om gas te gooi, en mense het siek geword en begin opgooi, en party van ons is van die hoofweg afgedwing agter 'n paar geboue in die bos in.

[Uit die Nasionale Argief, Suidoos Streek, Morrow, Georgia, Rekords van Distrikshowe van Amerika. Toegang op 12 Februarie 2022 verkry.]

BRON 3C

Die uittreksel hieronder is uit 'n skrywe deur Martin Luther King Jr., wat in die boek *A Testament of Hope, The Essential Writings and Speeches of Martin Luther King, Jr* verskyn het. Dit is 'n besinning oor Martin Luther King se voorbereiding vir die Tweede Selma-na-Montgomery-optog op 9 Maart 1965.

Ons het gevoel dat die Staatspolisiebeamptes, wat twee weke vantevore selfs deur die konserwatiewe Alabama-koerante oor hulle verskriklike optrede skerp gekritiseer is, nooit weer by hierdie tipe geweld betrokke sou raak nie. Ek sal nooit my worsteling (pyn) met my gewete vergeet omdat ek nie daar was toe ek gehoor het van die lafhartige (skandelige) dade wat daardie Sondag teen geweldlose betogers gepleeg is nie. As gevolg daarvan het ek gevoel dat ek die daaropvolgende Dinsdag 'n optog moes lei en ek het besluit om die Maandag daaraan te bestee om te mobiliseer.

Die volgende vraag was of die konfrontasie 'n gewelddadige een moes wees; hier berus die verantwoordelikheid om alle faktore te oorweeg en te bepaal wat die gevolge sal wees swaar by die burgerregteleiers. Dit is maklik om enige van die uiterstes te kies. Om roekeloos voort te gaan, kan verskriklike gevolge hê ten opsigte van menselewens en kan ook veroorsaak dat vriende en ondersteuners vertroue verloor indien hulle sou voel dat daar 'n gebrek aan verantwoordelikheid bestaan.

Ons het besluit om die middeweg te volg. Ons sou stap totdat ons voor die Staatspolisiebeamptes was. Ons sou nie terugtrek totdat hulle dit duidelik gemaak het dat hulle mag gaan gebruik nie. Ons sou dan terugtrek (uitmekaar gaan), met ons punt duidelik gestel, die volgehoue teenwoordigheid van geweld onthul, met duidelike bewys van wie die onderdrukte en wie die onderdrukkers is, en ten slotte sou ons hoop dat die nasionale administrasie in Washington die geskokte reaksies sou aanvoel en met optrede daarop sou reageer.

Regter Frank M Johnson van die federale distrikshof in Montgomery het Dinsdag (oggend) 9 Maart 1965 'n bevel uitgereik wat my en die plaaslike Selma-leiers van die geweldlose stemgeregtigheidsbeweging verbied het om in vrede na Montgomery te stap.

[Uit *A Testament of Hope, The Essential Writings and Speeches of Martin Luther King, Jr.*
deur JM Washington]

BRON 3D

Dit is 'n lugfoto wat op 25 Maart 1965 by Dexter Avenue voor die Alabama-staatskongresgebou in Montgomery geneem is. Dit toon sowat 25 000 betogers wat daarin geslaag het om met hulle derde poging ná hulle Selma op 21 Maart 1965 verlaat het, in Montgomery aan te kom.

[Uit *The Civil Rights Movement: A Photographic History* deur S Kasher]

25 000 betogers

ALABAMA-STAATSKONGRESGEBOU
IN MONTGOMERY

ERKENNINGS

Visuele bronne en ander geskiedkundige bewyse is uit die volgende geneem:

Black, JL. 1998. 'The Stalinist Image of Canada: The Cominform and Soviet Press 1947–1955', *Labour/Le Travailleur Journal*, Vol. 21 (Lente 1988)

Bostdorff, DM. 2008 *Proclaiming the Truman Doctrine: The Cold War Call to Arms* (Texas University Press, VSA)

Campbell, H. 1990. *The Siege of Cuito Cuanavale* (HSC Uppsala, Swede)

<https://apprend.io/apush/period-8/Truman-doctrine>

<https://theconversation.com/its-30-years-since-cuito-cuanavale-how-the-battle-redefined-southern-africa-78134>

<https://www.politico.com/story/2018/03/07/this-day-in-politics-march-7-1965-437394>

Kasher, S. 1996. *The Civil Rights Movement: A Photographic History, 1954–1968* (Abbeville Press, New York)

Nasionale Argief, Suidoos Streek, Morrow, Georgia, Rekords van Distrikshowe van Amerika

Scholtz, L. 2014. *THE SADF IN THE BORDER WAR 1966–1989* (Helion and Company Publishers, Kaapstad)

Shubin, G et al. 2011. *The Bush War: The Road to Cuito Cuanavale* (Jacana Media Edms. Bpk., Suid-Afrika)

Washington, JM. 1991. *A Testament of Hope, The Essential Writings and Speeches of Martin Luther King, Jr.* (Harper Collins Publishers, New York)